

een bergtopje blauw achter verren nevel. Ze had veel vrienden, die haar zochten om het geestig-vlugge van haar woord, om haar hulpvaardigheid en belangstelling in alles wat hen betrof. Ze was, na dominee, het meest populair. Ze kon grootsteedsch zijn, en vertellen van schouwburgen en partijen; ze was eenvoudig en gaf zich zelf onbewust een tikje platheid bij de minder gegoeden; ze was de dartele jeugd voor de oudjes, en de levenswijze voor de jonge menschen. Maar ze wist dat al haar bravour-vertoon in den grond valsch was.

Nu lag het boek in haar open handen; ze zat aan de tafel en tuurde zoo'n beetje in de lamp. Haar lichaam hield ze onbeweeglijk, zelfs prevelde ze niet met haar lippen. En zoo kwam er veel uit haar jeugd dat nu, zoo juist geleden, gebeurd scheen. Een vriend had afscheid genomen, een vriend die haar niet tot man wilde zijn. Ze had gehuild en véél geklaagd. Lang nadien kwam eerst de zekerheid dat het zoo moest wezen. Had alles dan zoo moeten gebeuren als het gebeurd was? Dikwijls kwam dit als laatste gedachte, na een joelige oppervlakkig drukken dag.....

Dien avond, na Lize's bezoek, lagen Henri en Cato samen op den divan. Zij hield haar oogen gesloten en leunde tegen den muur. „Wat kruip je ver weg” zei hij, naar haar tastend zonder zich om te draaien.

„Laat me nou.” Hij trok even met zijn schouders, ontstemd, en liet zijn hand rusten. Wat was hij gehoorzaam, hij gaf zijn poging wèl gauw op, dacht ze en vroeg: „hoe vind je 't van Zondag?”

„O wel best, wel aardig. Mijnheer moet een pientere man zijn, weet je.”

„En hoe is Lize?”

„Gut, dat zal jij wel weten!”

„Maar ik weet het nièt.”

Hij zweeg even en dacht dat ze zeker niet erg met die Lize kon opschieten. Vrouwen deden soms zoo moeilijk en raar tegen elkaar, zoo alsof ze het hoogste van elkaar verwachtten, maar niet het geringste wilden

aanvaarden. Hij zon op iets waar hij Cato genoeg mee zou kunnen doen. „Gaan we Zondagmorgen dan eerst vèr wandelen, ergens buiten koffiedrinken, dan komen we uitgehongerd bij de Goeslui.”

„Ik dacht dat je naar de kerk wilde.”

„Lieve meid, ik naar de kerk?”

„Die dominee interesseerde je zoo.”

„Ja zeg”, — hij draaide zich naar haar toe — „moet je hooren, werkelijk een bijzondere kerel”.

„Wat zie jij toch altijd veel goeds in de menschen,” zei ze glimlachend. Maar hij vertelde al van den dominee, die over zijn zoontje was komen praten op school. Ze luisterde niet. Wat moesten ze nu doen, Zondagmorgen, wandelen, of naar de kerk gaan? Dan keek ze naar Henri en deed alsof ze op zijn woorden lette. Hij was toch gelukkig en tevreden; wonderlijk, precies dezelfde was hij nog als toen ze hier gekomen waren, een jaar geleden, een héél jaar. Toen hij had uitverteld, vleide ze haar hoofd tegen zijn arm. „Nou niets zeggen; stil liggen en heelemaal niet praten.”

„Goed”, zei hij, niet begrijpend, en zweeg.....

Buiten lag de sneeuw op alle lage daakjes en ongerept op de wijde velden rondom de kleine stad. Het was nacht haast, de meeste menschen sliepen. De enkele lantaarns bleven branden in de straten, hun flauw geel licht in kleine kringetjes spreidend, ver, ver onder het witte, alomvattende licht van de maan.

II.

Het was Zondagmorgen. Mevrouw Waag maakte de ontbijttafel klaar in de stille, zonlooze tuinkamer. Buiten hoorde ze vechtende musschen luid sijpen; dat gaf haar even een gevoel van voorjaar. Maar de tafel nam haar gedachten in beslag. Zondagsmorgens moest het ontbijt correct zijn: een schoon servet, schoone vingerdoekjes, en geen broodkrummels hier en daar. De stoelen schikte ze om de tafel,